

Sygn. akt **XXIII Ga 1466/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Skalska (spr.)
Sędziowie:	SO Andrzej Kubica SO Maria Więckowska
Protokolant:	Prot. Sąd. Izabela Szczepanek

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.

przeciwko L. S. C. (...) S.(...) R. A.

w M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt VIII GC 3087/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. na rzecz L. S. C. (...) S.(...) R. A.

w M. 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Maria Więckowska	SSO Monika Skalska	SSO Andrzej Kubica
----------------------	--------------------	--------------------

Sygn. akt XXIII Ga 1466/16

UZASADNIENIE

W dniu 25 czerwca 2015r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. wniósł przeciwko L. S. C. (...) S. (...) R. A. z siedzibą w M. pozew o zapłatę kwoty 1 383,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia

zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa i kosztami korespondencji w sprawie, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowa spółka wskazała, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne jej, na podstawie umowy cesji wierzytelności dokonanej przez poszkodowaną, od pozwanej jako ubezpieczyciela sprawcy szkody, obejmujące koszt wynajmu auta zastępczego w okresie naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji w związku z zaistniałą szkodą komunikacyjną.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował okres, na jaki wynajęto pojazd zastępczy jako nadmiernie wydłużony względem czasu niezbędnego i koniecznego do naprawy uszkodzonego auta. W ocenie pozwanego, pojazd po kolizji był zdalny do normalnego użytkowania. Zakres uszkodzeń nie wymagał zamawiania części zamiennych, a technologiczny czas naprawy wynosił jedną roboczogodzinę, zatem nieuzasadnione było wydłużenie okresu naprawy do 9 dni. Wobec tego pozwany uznał za uzasadniony okres najmu wynoszący 3 dni. Pozwany podniósł również zarzut zawyżenia stawki czynszu najmu. Wskazał, iż poinformował poszkodowanego o możliwości zapewnienia mu na czas naprawy auta zastępczego tej samej klasy co uszkodzony pojazd oraz o tym, że w razie wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego na własną rękę dokona weryfikacji stawki czynszu do kwoty 75,00 zł netto.

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2016r. w sprawie o sygn.. akt: VIII GC 3087/15 Sąd rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w pkt 1. zasądził od L. S. C. (...) S. (...) R. A. w M. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. kwotę 184,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, w pkt 2. oddalił powództwo w pozostałej części, w pkt 3. rozstrzygnął, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. ponosi koszty procesu w 86,67 %, zaś L. S. C. (...) S.(...) R. A. w M. w 13,33 %, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 31 października 2014r. uszkodzony został pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) będący własnością K. S.. Sprawca szkody ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej przez L. S. C. (...) S.(...) R. A. z siedzibą w M..

Szkoda została zgłoszona telefonicznie towarzystwu ubezpieczeń przez K. S.. W trakcie rozmowy poszkodowany został poinformowany o możliwości bezpłatnego udostępnienia mu przez ubezpieczyciela na czas naprawy auta zastępczego tej samej klasy, co pojazd uszkodzony. Został on nadto poinformowany, że w przypadku nieskorzystania z pojazdu zastępczego oferowanego przez zakład ubezpieczeń i wynajęcia auta we własnym zakresie, maksymalna stawka czynszu najmu, którą zakład ubezpieczeń zrefunduje w ramach odszkodowania wynosi 75,00 zł netto za dzień najmu.

Pojazd po kolizji był jezdny. W pojeździe uszkodzony został wyłącznie lakier na plastikowym zderzaku.

W dniu 31 października 2014r. odbyły się przednaparawcze oględziny uszkodzonego pojazdu przez przedstawiciela ubezpieczyciela. Następnie w dniu 24 listopada 2014r. pojazd został przyjęty do serwisu. Następnego dnia serwis wysłał ubezpieczycielowi poprawioną kalkulację naprawy, którą otrzymał nazajutrz. Z kalkulacji naprawy wynikało, iż technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 1 roboczogodzinę. Naprawę zakończono w dniu 1 grudnia 2014r. Pojazd został odebrany przez poszkodowanego w dniu następnym. Przerwa pojazdu w warsztacie naprawczym wyniósł 9 dni.

W dniu 24 listopada 2014r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. reprezentowanym przez pełnomocnika A. K. jako wynajmującym a K. S. jako najemcą, zawarta została umowa najmu (...) nr (...), której przedmiotem był najem pojazdu zastępczego marki P. (...) o nr rej. (...).

Zgodnie z umową wynajmujący oddał najemcy do odpłatnego używania samochód określony w umowie, a najemca przyjął samochód w najem (§ 1 pkt 1). Strony ustaliły, iż umowa została zawarta na czas trwania naprawy pojazdu uszkodzonego, ale nie dłużej niż na okres 30 dni kalendarzowych (§ 2 pkt 1). Umowa wchodziła w życie z dniem jej podpisania, a kończyła z dniem zwrotu wynajmującemu pojazdu będącego przedmiotem najmu (§ 2 pkt 3). Strony umowy zgodnie postanowiły, że najemca z tytułu najmu zapłaci wynajmującemu czynsz najmu za auto zastępcze zgodnie ze stawkami przedstawionymi w umowie (§13 pkt 1). Strony oświadczyły, że ceny podane w umowie obowiązują za jedną dobę (§13 pkt 3). Ostateczna wysokość czynszu najmu miała zostać określona w dniu zwrotu auta zastępczego przez najemcę, a najemca oświadczył, że wyraża zgodę na wystawianie przez wynajmującego faktury VAT bez jego podpisu za usługę najmu auta zastępczego (§ 14).

Strony zgodnie postanowiły, że najemca przeniesie na rzecz wynajmującego wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu auta zastępczego, przysługującą najemcy w stosunku do towarzystwa ubezpieczeń, w którym sprawca zdarzenia drogowego posiada ubezpieczenie OC. Najemca zobowiązał się zawrzeć z wynajmującym umowę cesji wierzytelności przysługującej najemcy z tytułu ww. tytułu (stanowiącą załącznik nr II do umowy) i poinformować towarzystwo ubezpieczeń o dokonaniu cesji wierzytelności oraz złożyć pisemne oświadczenie dla Towarzystwa (...) (stanowiące załącznik nr III do niniejszej umowy). Strony zgodnie postanowiły, że roszczenia wynajmującego względem najemcy zostaną zaspokojone w ww. sposób (§ 15).

Tego samego dnia między (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. reprezentowanym przez pełnomocnika J. P. jako wynajmującym, a K. S. jako najemcą zawarty został Aneks nr (...) do umowy z dnia 24 listopada 2014r., w którym strony zgodnie postanowiły, iż przedmiotem najmu będzie pojazd marki P. (...) o nr rej. (...).

Jednocześnie K. S., jako cedent zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś., reprezentowanym przez pełnomocnika A. K., jako cesjonariuszem, umowę przelewu wierzytelności obejmującej prawo zwrotu kosztów najmu auta zastępczego przysługujące mu w stosunku do L. S. C. de S. y R. A. z siedzibą w M. w związku z kolizją z dnia 31 października 2014 r. Wraz z wierzytelnością główną przeszły na nabywcę wierzytelności wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

K. S. nie interesował się wysokością stawki czynszu za najem pojazdu zastępczego. Skorzystał z pojazdu zastępczego udostępnionego przez firmę poleconą mu przez serwis naprawczy.

Wydanie auta zastępczego nastąpiło na okres od 24 listopada 2014r. do 2 grudnia 2014r., co stanowiło 9 dni. Pojazd zastępczy należał do klasy B samochodów osobowych.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. w dniu 8 grudnia 2014 r. wystawił na rzecz K. S. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 660,50 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego w okresie 9 dni. Z faktury VAT wynikało, iż cena netto za 1 dzień najmu została określona przez (...) sp. z o.o. na kwotę 150,00 zł.

Pismem nadanym w dniu 9 grudnia 2014 r., (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. wezwał L. S. C. (...) S.(...) R. z siedzibą w M. do zapłaty należności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Ubezpieczyciel decyzją z dnia 13 stycznia 2015 r. przyznał i wypłacił na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 276,75 zł przyjmując za zasadny okres 3 dni najmu z zastosowaniem stawki dziennej w kwocie 75,00 zł netto.

Następnie pismem z dnia 28 stycznia 2015 r. (...) sp. z o.o. wezwał L. S. C. de S. y R. z siedzibą w M. do zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania w wysokości 1.383,75 zł.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo podlegało uwzględnieniu w części. Jako podstawę prawną przyjął przepisy art. 822 § 1 k.c., art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, art. 436 § 2 k.c., art. 361 § 1 i 2 k.c. oraz art. 363 § 1 k.c. Zdaniem Sądu I instancji należało zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, że czas naprawy uszkodzonego pojazdu, uwzględniając powstałe uszkodzenia i oszacowany czas konieczny do jego naprawy, został nadmiernie wydłużony, gdyż pojazd po kolizji do czasu rozpoczęcia naprawy mógł być eksploatowany. Tym samym,

Sąd Rejonowy opierając się na materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, uznał, iż zasadny czas naprawy pojazdu wynosił 5 dni, tj. od 24 listopada 2014r. do 28 listopada 2014r. W tym też okresie poszkodowanemu przysługiwało prawo do korzystania z pojazdu zastępczego. Sąd Rejonowy uznał również za zasadny zarzut pozwanego dotyczący zawyżenia stawki czynszu najmu w sposób niepozostający w związku przyczynowym ze szkodą. W ocenie Sądu I instancji, poszkodowany miał możliwość skorzystania z oferty udostępnienia mu pojazdu zastępczego przez zakład ubezpieczeń. Pojazd miał mu zostać udostępniony nieodpłatnie. Mimo tego poszkodowany w ogóle nie zainteresował się ofertą ubezpieczyciela, podpisując umowę najmu pojazdu z powodem, mimo świadomości, że koszty najmu poniesie zakład ubezpieczeń. Zdaniem Sądu Rejonowego zachowanie takie ocenić należy jako rażące niedbalstwo poszkodowanego, który nie skorzystał z oferty ubezpieczyciela i w żaden sposób nie zweryfikował oferty cenowej powoda, przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody. W konsekwencji, Sąd I instancji zastosował maksymalną stawkę czynszu najmu akceptowaną przez ubezpieczyciela sprawcy szkody w wysokości 75,00 zł netto za dobę, co dało kwotę 461,25 zł brutto. Biorąc pod uwagę, iż pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 276,75 zł, zasądzeniu podlegała kwota 184,50 zł. W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu. O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 108 § 1 k.p.c, zgodnie z którym Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Sąd może jednak rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu. Sąd uznał, iż powód ponosi koszty procesu w 86,67 %, zaś pozwany w 13,33 %. Szczegółowe wyliczenie kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa zaskarżając go w części, tj. w pkt 2 oddalającym powództwo co do kwoty 461,25 złotych oraz w pkt 3 i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną i swobodną ocenę materiału dowodowego w niniejszej sprawie, a w szczególności dowodu z zeznań świadka K. S. oraz z nagrania zgłoszenia szkody z dnia 13 listopada 2014r. poprzez uznanie, iż poszkodowany po zaproponowaniu najmu auta zastępczego przez pozwanego powinien z niej skorzystać, a w konsekwencji czego Sąd dokonał obniżenia stawki najmu pojazdu zastępczego stosowanej przez powoda z kwoty 150 zł netto do kwoty 75 zł netto (zasugerowanej przez pracownika pozwanej jako maksymalna stawka akceptowalna przez pozwaną za najem pojazdu zastępczego w sytuacji skorzystania z najmu pojazdu należącego do segmentu B w wypożyczalni zewnętrznej), podczas gdy poszkodowany jak w przypadku poprzednich szkód korzystał z pojazdu zastępczego oferowanego przez warsztat i w związku z tym nie poszukiwał ofert innych wypożyczalni, zatem skorzystanie z oferty pozwanej było w takiej sytuacji niecelowe ze strony poszkodowanego (nie zostały mu przedstawione warunki takiej oferty - czy pojazd zastępczy będzie udostępniony na okres rzeczywistej naprawy czy na technologiczny czas naprawy), a więc tym samym poszkodowany nie dopuścił się rażącego niedbalstwa, ani też nie przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez:

- błędne zastosowanie art. 362 k.c. polegającą na uznaniu, iż poszkodowany swoim działaniem przyczynił się do szkody, podczas, gdy poszkodowany dokonał wyboru oferty powoda z warsztatu naprawczego, w którym naprawiał pojazd uszkodzony, gdyż była dla niego korzystniejsza, ponieważ powód oferuje najem pojazdu zastępczego na cały okres naprawy auta. w przeciwieństwie do pozwanego, który oferuje najem pojazdu zastępczego tylko na kilka dni i po upływie tego czasu bez względu na trwającą naprawę odbiera pojazd zastępczy poszkodowanym, pozostawiając ich tym samym bez środka transportu,
- błędną wykładnię w okolicznościach niniejszej sprawy art. 16 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, polegającą na uznaniu, że poszkodowany decydując się na wybór oferty najmu pojazdu zastępczego z warsztatu i nie skorzystanie z oferty pozwanego należy uznać jako rażące niedbalstwo ze strony poszkodowanego, które spowodowało zwiększenie rozmiarów szkody, co skutkuje ograniczeniem wysokości należnego odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, podczas gdy takie zachowanie poszkodowanego nie można zakwalifikować jako rażącego niedbalstwa; poszkodowany skorzystał ze swojego prawa do wyboru oferty

występującej na rynku, która jest ogólnodostępna - nie był on zobowiązany do poszukiwania najtańszej oferty wśród wypożyczalni,

- błędne zastosowanie art. 355 k.c., polegające na uznaniu, iż poszkodowany dokonując wyboru oferty powoda z warsztatu naprawczego, w którym naprawiał pojazd uszkodzony nie zachował należytej staranności, gdyż powinien skorzystać z oferty pozwanego, podczas gdy takiego zachowania poszkodowanego nie można zakwalifikować jako braku należytej staranności z jego strony, gdyż nie jest on obowiązany do poszukiwania najtańszej oferty na rynku, tym samym przedkładając interes ubezpieczyciela nad swój własny.

W oparciu o powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego dodatkowo kwoty w wysokości 461.25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem I i II instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w toku postępowania nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu uchybień, a rozstrzygnięcie – zarówno co do podstawy faktycznej jak i prawnej – jest w ocenie Sądu Okręgowego słuszne i w pełni odpowiadające przepisom prawa. Sąd I instancji dokonał też trafnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Do ustalonego stanu faktycznego zastosowane zostały właściwe przepisy prawa materialnego, które zostały też prawidłowo zinterpretowane. W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy podzielając ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego, przyjmuje je za własne.

Za chybiony należy również uznać zarzut apelacji dotyczący naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Do skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 6 listopada 1998 r., sygn. akt III CKN 4/98, PiM 1999/3/135). Zgodnie bowiem z treścią art. 233 § 1 k.p.c. ocena dowodów i ustalenia faktyczne sądu mogą być skutecznie podważone jedynie wówczas, gdy w wysuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego brak logiki, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej, albo jest wbrew zasadom doświadczenia życiowego i nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych. W związku z powyższym, kwestionując ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, strona powinna wykazać, że uchybiono zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz, że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy.

W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał tego rodzaju okoliczności. Powód nie zarzucił bowiem naruszenia konkretnych kryteriów oceny dowodów, zaprezentował tylko swój własny pogląd na zebrany w sprawie materiał dowodowy i wdał się w polemikę z tezami uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji ocenił zebrane w sprawie dowody zgodnie z wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym, nie przekraczając przy tym granic swobodnej oceny dowodów.

Nie ma racji apelujący twierdząc, że K. S. nie można przypisać zarzutu rażącego niedbalstwa. Z akt sprawy wynika bowiem jednoznacznie, że w momencie zgłoszenia szkody strona pozwana złożyła propozycję poszkodowanemu bezkosztowego najmu pojazdu zastępczego na okres naprawy pojazdu uszkodzonego. Jednocześnie ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, że jeżeli wybierze ofertę innego podmiotu pokryje koszty najmu tylko do wysokości 75,00 złotych netto za dobę. Nie bez znaczenia jest również fakt zaoferowania poszkodowanemu auta zastępczego tej samej klasy, co pojazd uszkodzony. W tej sytuacji poszkodowany miał możliwość zminimalizowania szkody

wynikłej z kolizji drogowej, jednakże tego nie uczynił. W swoich zeznaniach poszkodowany wyraźnie wskazuje, że nie interesowały go stawki obowiązujące na rynku w zakresie najmu pojazdu zastępczego, gdyż koszt tego najmu i tak miał pokryć ubezpieczyciel. Oznacza to, że pozwany zachował się w sposób lekkomyślny. Nie porównał przedstawionych mu przez strony ofert, warunków najmu pojazdu, wybrał po prostu ofertę powoda, bo ten poinformował go, że wszystkie koszty związane z najmem poniesie ubezpieczyciel. Co więcej, poszkodowany zeznał, że nawet nie przeczytał umowy przed złożeniem na niej podpisu. W okolicznościach niniejszej sprawy, kierując się kryteriami właściwymi dla oceny normalnej reakcji zwykłego człowieka na sytuację, w której poszkodowany się znalazł uznać należy, iż nie dochował on należytej staranności. Apelujący nie przedstawił przy tym żadnych argumentów, które mogłyby prowadzić do odmiennych wniosków. Dlatego też również zarzut naruszenia art. 355 § 1 k.p.c. należało uznać za bezzasadny.

W opisanym kontekście należy również ocenić jako nieusprawiedliwiony zarzut naruszenia prawa materialnego - art. 362 k.c. i art. 16 w zw. z art. 17 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych..

Trafnie bowiem wskazał Sąd I instancji, że poszkodowany pomimo możliwości zminimalizowania szkody, tego nie uczynił. Tak jak już wcześniej wspomniano, poszkodowany nie dołożył należytej staranności przy wyborze podmiotu oferującego mu najem pojazdu zastępczego. Wybrał ofertę powoda bez skonfrontowania jej z innymi występującymi na rynku mimo, że ubezpieczyciel złożył mu propozycję, która zmniejszyłaby szkodę związaną z najmem pojazdu zastępczego. Z okoliczności tej mógł zatem wywnioskować, że na rynku funkcjonują różne stawki w tym zakresie. Poszkodowany w ogóle nie podjął próby zainteresowania się tą sprawą. W sposób bezkrytyczny przyjął ofertę powoda, nie zważając na warunki jakie zostały mu zaproponowane. Poszkodowany winien natomiast działać jak „ogólnie wymagane” w stosunkach danego rodzaju. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że poszkodowany powinien zadbać w identyczny sposób o interesy drugiej strony zobowiązania, jak o własne, starać się optymalizować wydatki, a nie je powiększać. Tym samym, nie sposób określić zachowania poszkodowanego jako racjonalnego, prowadzącego do minimalizacji szkody.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda oddalił, jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507, z późn. zm.).

SSO Andrzej Kubica SSO Monika Skalska SSO Maria Więckowska